

Κυριακή Δεκάτη Ἐνάτη (Β΄Κορ. ια΄31-ιβ΄9) Διονύσιος Ψαριανός Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης (+)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἄγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Κυριακή Δεκάτη Ἐνάτη (Β΄Κορ. ια΄31-ιβ΄9) Διονύσιος Ψαριανός Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης (+)

9 Ὀκτωβρίου 1966

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Ἄπ' ὅλες τὶς ἀποστολικὲς περικοπὲς ποὺ διαβάζονται στὴν Ἐκκλησία μας, ἡ πιὸ δύσκολη φαίνεται πὼς εἶναι ἡ σημερινή· δύσκολη, ὄχι γιὰ νὰ ἐξηγήσουμε τὰ λόγια της, ἀλλὰ γιὰ νὰ καταλάβουμε τὰ νοήματά της. Ἀναγκασμένος ὁ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ νὰ ἀπολογῆται, κάνει ὑπαινιγμοὺς σὲ προσωπικὰ γεγονότα καὶ μιλάει γιὰ καταστάσεις τῆς ζωῆς του, στὶς ὁποῖες ἐμεῖς δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ εἰσχωρήσουμε. Ἄς προσπαθήσουμε ὅμως καὶ σήμερα, μὲ τὴ θεία χάρη ποὺ ἀναπληρώνει τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία μας, ἄς προσπαθήσουμε νὰ ἐξηγήσουμε στὴ γλῶσσα μας καὶ νὰ ἐννοήσουμε τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς καὶ πατέρας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι εὐλογητὸς στοὺς αἰῶνας, ξέρει καλὰ πὼς δὲν λέγω ψέματα. Στὴ Δαμασκὸ ὁ Διοικητὴς τοῦ βασιλεῦς Ἀρέτα φύλαγε τὴν πόλη θέλοντας νὰ μὲ πιάσῃ. Καὶ μὲ σκοινὶ μὲ κατέβασαν ἀπὸ ἓνα παράθυρο τοῦ κάστρου καὶ γλύτωσα ἀπὸ τὰ χέρια του. Δὲν μὲ συμφέρει λοιπὸν νὰ καυχιέμαι, γιατί θὰ φτάσω νὰ πῶ γιὰ ὁράματα καὶ γιὰ ἀποκαλύψεις ποὺ μοῦ ἔκαμε ὁ Κύριος. Ξέρω καλὰ ἄνθρωπο, ποὺ πρὶν ἀπὸ δεκατέσσερα χρόνια μὲ τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ (ἂν ἦταν μὲ τὸ σῶμα, δὲν ξέρω· κι ἂν ἦταν χωρὶς τὸ σῶμα, δὲν ξέρω· ὁ Θεὸς ξέρει) ἀρπάχθηκε μέχρι τὸν τρίτο οὐρανό. Καὶ ξέρω πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος (μὰ μὲ τὸ σῶμα, μὰ χωρὶς τὸ σῶμα, δὲν ξέρω· ὁ Θεὸς ξέρει) ἀρπάχθηκε στὸν παράδεισο κι ἄκουσε λόγια, ποὺ δὲν εἶναι τρόπος νὰ λεχθοῦνε καὶ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ πῆ ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο θὰ καυχηθῶ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου δὲν θὰ καυχηθῶ παρὰ μόνο γιὰ τὶς ἀδυναμίες μου. Κι ἂν θελήσω βέβαια νὰ καυχηθῶ, δὲν θὰ εἶμαι ἄμυαλος, γιατί θὰ πῶ τὴν ἀλήθεια· ὅμως φοβοῦμαι μήπως καὶ βάλῃ κανεὶς στὸ λογισμό του γιὰ μένα παραπάνω ἀπ' ὅ,τι μὲ βλέπει καὶ μὲ ἀκούει. Καὶ μαζί μὲ τὸ χάρισμα νὰ δέχωμαι πολλές ἀποκαλύψεις, γιὰ νὰ μὴν περιφανεύωμαι, μοῦ δόθηκε σαράκι στὸ κορμί μου, σατανικὸ πνεῦμα, νὰ μὲ ραπίζῃ, γιὰ νὰ μὴν περηφανεύομαι. Γιὰ τὸ σαράκι ἐτοῦτο τρεῖς φορές παρακάλεσα τὸν Κύριο γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ πάνω μου. Καὶ ὁ Κύριος μοῦ εἶπε· Σὲ φτάνει ἡ χάρις μου· γιατί ἡ δύναμή μου ὀλοκληρώνεται στὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Μὲ πάρα πολλὴ μεγάλη εὐχαρίστηση μᾶλλον λοιπὸν θὰ καυχηθῶ μέσα στὶς ἀδυναμίες μου, γιὰ νὰ ἴρθῃ σὲ μένα καὶ νὰ μείνῃ ἐπάνω μου ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ.

Χαρὰ στὸν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, χαρὰ στὸν ποὺ τὸ ξέρει καὶ τὸ λέγει πὼς εἶναι μικρός, πὼς εἶναι ἀδύνατος, πὼς εἶναι ἁμαρτωλός. Χαρὰ στὸν ποὺ δὲν παινεύεται καὶ δὲν καυχιέται γιὰ τὰ χαρίσματα καὶ γιὰ τὶς ἱκανότητές του. Καὶ χαρὰ στὸν ποὺ ξέρει καὶ σηκώνει στὸ βίο του καὶ τὴ φτώχεια καὶ τὴν ἀρρώστια κι ὅλες τὶς ἀναποδιές. Σ' ὅλα ἐτοῦτα παράδειγμα εἶναι σὲ μᾶς ὁ μακάριος Παῦλος, ὅπως τὸ βλέπουμε στὸ σημερινὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἔρχονται τώρα ἐτοῦτα ποὺ λέμε σήμερα σὰν συνέχεια σὲ ὅσα εἶπαμε τὴν προπερασμένη Κυριακὴ γιὰ τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας καὶ γιὰ τὸ παράδειγμα τῶν Ἁγίων. Ἐμεῖς, χριστιανοί μου, τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἀγιωσύνη δὲν τὴν ξέρουμε σὰν θεωρία, μὰ τὴ βλέπουμε ἐφαρμοσμένη στὸ βίο καὶ τὴν πολιτεία τῶν Ἁγίων. Καὶ γιὰ νὰ τὸ ποῦμε πιὸ ἀπλᾶ· στὴν Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει ἡ ἀγιωσύνη γυμνή, ὑπάρχουν οἱ Ἅγιοι ποὺ ἐνσαρκώνουν τὴν ἀγιωσύνη. Ὅπως δὲν ὑπάρχει ἀόριστα καὶ θεωρητικὰ ἡ ἁμαρτία, μὰ ὑπάρχουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦνε ἁμαρτωλά. Τίποτα δὲν ὑπάρχει θεωρητικὸ καὶ γυμνὸ στὴν Ἐκκλησία μας· ὅλα εἶναι ἀληθινὰ πρόσωπα καὶ πραγματικὰ γεγονότα. Κι ἀπάνω ἀπ' ὅλα ἓνα πρόσωπο κι ἓνα γεγονός· ὁ Ἰησοῦς καὶ

ἡ Ἀνάσταση. Ὅλα ὕστερα, ὅσα ὑπάρχουν κι ὅσα γίνονται στὴν Ἐκκλησία μας, εἶναι πρόσωπα ποὺ συνδέονται μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, καὶ γεγονότα ποὺ ἀναφέρονται στὴν Ἀνάσταση.

Ὅταν λοιπὸν ἐπαινοῦμε καὶ μακαρίζουμε τὴν ἀγιωσύνη, πρῶτα τὴν προσκυνοῦμε καὶ τὴ λατρεύουμε στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ κι ὕστερα τὴν ἐπαινοῦμε καὶ τὴ μακαρίζουμε στὰ πρόσωπα τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας. Δηλαδή ἐπαινοῦμε καὶ μακαρίζουμε τοὺς Ἁγίους, ὅπως ἀκριβῶς τὸ εἶπε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γιὰ τὸν ἅγιο Ἀθανάσιο τὸν Μέγα· «Ἀθανάσιον ἐπαινῶν, ἀρετὴν ἐπαινέσομαι· τοῦτον γὰρ ἐκεῖνον τε εἰπεῖν καὶ ἀρετὴν ἐπαινέσαι», ποὺ θέλει νὰ πῇ· ὅταν ἐπαινῶ τὸν Ἀθανάσιο, θὰ ἐπαινέσω τὴν ἀρετὴ. Εἶναι λοιπὸν προσωπικὴ στὴν Ἐκκλησία μας ἡ ἀγιωσύνη, ὅπως προσωπικὴ εἶναι κι ἡ ἁμαρτία. Δὲν εἶναι δηλαδή ἡ ἀγιωσύνη σὰν ἓνα σχῆμα κι ἓνα καλούπι, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ταιριάζουν οἱ Ἅγιοι τὸ βίο τους, μὰ εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἅγιοι, ποὺ μᾶς δίνουνε μὲ τὸ βίο τους τὸ σχῆμα καὶ τὸ καλούπι τῆς ἀγιωσύνης.

Αὐτά, χριστιανοί μου, πρέπει νὰ τὰ ξέρουμε, γιὰ νὰ μπορούμε νὰ ξεχωρίζουμε τὴν πίστη μας ἀπ' ὅλες τὶς ἰδεολογίες καὶ τὰ συστήματα τοῦ καιροῦ μας. Ἡ πίστη μας, δηλαδή ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία, δὲν εἶναι ἰδεολογία καὶ σύστημα· εἶναι πραγματικότητα, ποὺ ἐνσαρκώνεται στὰ πρόσωπα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τῶν Ἁγίων.

Ἄς ξαναγυρίσουμε τώρα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ξεκινήσαμε. Μακαρίσαμε, τὸν ἄνθρωπο ποὺ ξέρει καὶ τὸ λέγει πὼς εἶναι μικρός, πὼς εἶναι ἀδύνατος, πὼς εἶναι ἁμαρτωλός. Μακαρίσαμε ὅποιον δὲν παινεύεται καὶ δὲν καυχίεται. Καὶ μακαρίσαμε ὅποιον ξέρει καὶ σηκώνει στὸ βίο του τὴ φτώχεια, τὴν ἀρρώστια κι ὅλες τὶς ἀναποδιές. Θέλεις τώρα νὰ δῆς ὅλα ἐτοῦτα, ποὺ εἶναι ἀρετὲς τῶν Ἁγίων, θέλεις νὰ τὰ δῆς, ὄχι στὸ λογισμό σου, μὰ στὰ μάτια σου, καὶ θέλεις νὰ τὰ ἀντιληφθῆς πρακτικὰ κι ὄχι νὰ τὰ καταλάβης θεωρητικὰ; Κοίταξε λοιπὸν στὸ βίο καὶ στὴν πολιτεία τοῦ μεγάλου ἀποστόλου Παύλου· διάβασε τὴ σημερινὴ περικοπὴ, κι ἂν εἶναι τρόπος, διάβασε ὅλη τὴ δεύτερη πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴ· κι ἀκόμη πιὸ καλά, διάβασε ὅλες τὶς ἐπιστολὲς τοῦ ἁγίου Παύλου καὶ τὸ βιβλίο τῶν Πράξεων· διάβασε τὴ θεία Γραφή, διάβασε τοὺς βίους τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ δῆς ἔμπρακτῆ τὴν ἀρετὴ καὶ ζωντανὴ τὴν ἀγιωσύνη.

Εἶναι ὑποχρεωμένος ὁ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ νὰ ἀπολογηθῆ, ἀναγκάζεται νὰ πῇ γιὰ τὸν ἑαυτό του, γιὰ τοὺς ἀγῶνες του καὶ τὰ παθήματά του, γιὰ τὸν ἰδιαίτερο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς τοῦ φανερώθηκε, γιὰ τὶς ἀποκαλύψεις ποὺ τοῦ ἔδωκε, γιὰ τὸ μοναδικὸ ἐκεῖνο γεγονὸς ποὺ τὸ θυμᾶται καλά, ὅτι κάποτε ἀρπάχθηκε ὡς τὸν τρίτο οὐρανὸ κι ὡς τὸν παράδεισο, ἔξω δηλαδή ἀπὸ τὸν ὄρατὸ καὶ αἰσθητὸ κόσμον, κι ἄκουσε ἐκεῖ λόγια, ποὺ ἄνθρωπος δὲν τὰ βάζει στὸ λογισμό

του μήτε τὰ λαλεῖ τὸ στόμα του. Γιὰ ὅλα ἐτοῦτα, ποὺ εἶναι πραγματικὰ γεγονότα κι ὄχι γεννήματα τῆς φαντασίας (τὸ Θεὸ βάζει μάρτυρα γιὰ νὰ τὰ πῆ ὁ Ἀπόστολος), θὰ μπορούσε νὰ καυχηθῆ· μὰ δὲν καυχιέται, γιὰ νὰ μὴν πῆ κανεὶς πὼς λέγει ὑπερβολές. Καυχιέται μόνο γιὰ τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες του, γιὰ κάποια ἀρρώστια ποὺ τὸν βασάνιζε διὰ βίου κι ἦταν μέσα σ' ὅλα τὰ πνευματικὰ του χαρίσματα καὶ τὶς ἀποκαλύψεις καλὸς παιδαγωγός, γιὰ νὰ τὸν κάνη ταπεινὸ καὶ νὰ μὴν περηφανεύεται. Ὅταν εἶχε τὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ, τί τὸν ἔβλαψε ἡ ἀρρώστια; Ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ φαίνεται μέσα στὴν ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου· τοῦ ἁγίου ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι κατοικητήριο τῆς θείας χάριτος. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ μακάριος Παῦλος εὔρισκε μεγάλη χαρὰ νὰ καυχιέται γιὰ τὶς ἐλλείψεις του μᾶλλον παρὰ γιὰ τὰ χαρίσματά του· ἔτσι αἰσθανότανε πὼς εἶχε ἐπάνω του ξένη δύναμη, τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ.

Ἀγαπητοὶ χριστιανοί,

Ἀκούσαμε σήμερα τὸν Ἀπόστολο τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν εἶδαμε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ προσωπικὲς του στιγμές. Ἔχουμε ἐμπρὸς στὰ μάτια μας τὴν εἰκόνα τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιωσύνης στὸ πρόσωπο ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ ἥρωικους καὶ τοὺς πιὸ ἁγίους ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς τὴν ἀντιγράψουμε πιστὰ κι ἄς βάλουμε σκοπὸ νὰ μιμηθοῦμε τὸν Ἅγιο, στὴν εἰλικρίνειά του καὶ στὴν ταπεινοφροσύνη του, στὴν ὑπομονή του καὶ στὴν γενναιότητα καὶ στὴν ἀδιαμαρτύρητη ὑποταγή του στὸ θεῖο θέλημα. Ἔτσι θὰ αἰσθανθοῦμε νὰ ἐπισκιάζη καὶ μᾶς ἡ θεία χάρη καὶ στὶς ἀδύνατες στιγμές μας νὰ μᾶς κρατᾶ καὶ νὰ μᾶς σηκώνη ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr